

Arrest

nr. 352 116 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2026 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen zijn alle drie leden van hetzelfde gezin: eerste verzoeker en tweede verzoekster zijn de ouders van derde verzoeker, die meerderjarig is, en zij hebben ook nog drie minderjarige kinderen, die respectievelijk geboren zijn in 2011, 2014 en 2022.

De eerste twee verzoekende partijen dienden op 23 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in in België. Met beslissingen van 20 mei 2025 werden die VIB's door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat blijkt dat de verzoekende partijen reeds de subsidiaire beschermingsstatus genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije.

Het beroep dat eerste verzoeker tegen de hem betreffende beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd op procedurele gronden verworpen bij arrest nr. 341 882 van 26 februari 2026.

Het beroep dat tweede verzoekster tegen de haar betreffende beslissing indiende bij de Raad werd verworpen bij arrest nr. 343 593 van 26 maart 2026.

Op 22 april 2026 wordt aan elk van de verzoekende partijen het bevel gegeven om binnen de dertig dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, in uitvoering van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit zijn de bestreden beslissingen, die gemotiveerd zijn als volgt

- In hoofde van eerste verzoeker:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/05/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/03/2026 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Ook de meerderjarige zoon van betrokkene verblijft in België. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Voorts verklaarde betrokkene dat 2 broer in België, één broer in Zweden, één broer in Oostenrijk en een zus in Nederland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien geniet betrokkene reeds

internationale bescherming in Bulgarije. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde rugproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Bulgarije en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Bulgarije het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

- In hoofde van tweede verzoekster en de drie minderjarige kinderen van het gezin:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/05/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/03/2026 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de

uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen. Ook de meerderjarige zoon van betrokkene verblijft in België. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Voorts verklaarde betrokkene dat een zus in Zweden, twee broers in Oostenrijk en één broer in Duitsland verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Bulgarije. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde problemen te hebben met de bloedsomloop in haar been. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat zij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar zij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Bulgarije en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Bulgarije het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

- In hoofde van derde verzoeker:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/05/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/03/2026 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft in België met zijn ouders, twee minderjarige broers en minderjarige zus. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Bulgarije en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Bulgarije het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de “schending van artikel 3 EVRM, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”.

Verzoekers zetten hun middel uiteen als volgt:

S. en A. hebben vier kinderen, waarvan drie minderjarig:

- A. Mo., geboren op (...).2011*
- A. Ma., geboren op (...).2014*
- A. S., geboren op (...).2022*

De bestreden beslissing stelt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet het hoger belang van het kind een primaire overweging vormen bij elke beslissing die kinderen raakt (zie onder meer HvJ, C-648/11, MA e.a.). Daarnaast bepaalt artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie uitdrukkelijk dat het belang van het kind een eerste overweging dient te zijn.

In casu blijkt niet dat rekening werd gehouden met relevante elementen, zoals het feit dat de kinderen in België naar school gaan, hun sociale en culturele verankering, hun ontwikkelingsbelangen, en de gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Bulgarije. De motivering schiet derhalve tekort en schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenals artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekers verwijzen naar artikel 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat artikel 8 EVRM niet enkel het gezinsleven beschermt, maar ook het privéleven, waaronder sociale integratie en duurzame banden in het gastland (zie o.m. EHRM, Jeunesse t. Nederland).

In het onderhavige geval verblijven verzoekers reeds enige tijd in België. De kinderen gaan naar school. Er is sprake van een duidelijke integratie. De bestreden beslissing bevat echter geen ernstige of concrete proportionaliteitsafweging tussen het recht op privé- en gezinsleven enerzijds en het migratiebelang van de autoriteiten anderzijds. De loutere vaststelling dat het gezin samen kan terugkeren volstaat niet.

Verder wensen verzoekers te wijzen naar het Internationaal Verdrag betreffende de rechten van het kind, meer bepaald artikelen 3, 19, 24, 25, 26, 27, 28:

Artikel 3 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde

autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 19 1. De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, zolang het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft. 2. Deze maatregelen ter bescherming dienen, indien van toepassing, doeltreffende procedures te omvatten voor de invoering van sociale programma's om te voorzien in de nodige ondersteuning van het kind en van diegenen die de zorg voor het kind hebben, alsmede procedures voor andere vormen van voorkoming van gevallen van kindermishandeling zoals hierboven beschreven, en voor opsporing, melding, verwijzing onderzoek, behandeling en follow-up van zodanige gevallen, en, indien van toepassing, voor inschakeling van rechterlijke instanties.

Artikel 24 1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van de gezondheid. De Staten die partij zijn, streven ernaar te waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden. 2. De Staten die partij zijn, streven de volledige verwezenlijking van dit recht na en nemen passende maatregelen, met name: a) om baby- en kindersterfte te verminderen; b) om de verlening van de nodige medische hulp en gezondheidszorg aan alle kinderen te waarborgen met nadruk op de ontwikkeling van de eerstelijnsgezondheidszorg; c) om ziekte, ondervoeding en slechte voeding te bestrijden, mede binnen het kader van de eerstelijnsgezondheidszorg, door onder andere het toepassen van gemakkelijk beschikbare technologie en door het voorzien in voedsel met voldoende voedingswaarde en zuiver drinkwater, de gevaren en risico's van milieuverontreiniging in aanmerking nemend; d) om passende pre- en postnatale gezondheidszorg voor moeders te waarborgen; e) om te waarborgen dat alle geledingen van de samenleving, met name ouders en kinderen, worden voorgelicht over, toegang hebben tot onderwijs over, en worden gesteund in het gebruik van de fundamentele kennis van de gezondheid en de voeding van kinderen, de voordelen van borstvoeding, hygiëne en sanitaire voorzieningen en het voorkomen van ongevallen; f) om preventieve gezondheidszorg, begeleiding voor ouders, en voorzieningen voor en voorlichting over gezinsplanning te ontwikkelen. 3. De Staten die partij zijn, nemen alle doeltreffende en passende maatregelen teneinde traditionele gebruiken die schadelijk zijn voor de gezondheid van kinderen af te schaffen. 4. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe internationale samenwerking te bevorderen en aan te moedigen teneinde geleidelijk de algehele verwezenlijking van het in dit artikel erkende recht te bewerkstelligen. Wat dit betreft wordt in het bijzonder rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden.

Artikel 25 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van een kind dat door de bevoegde autoriteiten uit huis is geplaatst ter verzorging, bescherming of behandeling in verband met zijn of haar lichamelijke of geestelijke gezondheid, op een periodieke evaluatie van de behandeling die het kind krijgt en van alle andere omstandigheden die verband houden met zijn of haar plaatsing.

Artikel 26 1. De Staten die partij zijn, erkennen voor ieder kind het recht de voordelen te genieten van voorzieningen voor sociale zekerheid, met inbegrip van sociale verzekering, en nemen de nodige maatregelen om de algehele verwezenlijking van dit recht te bewerkstelligen in overeenstemming met hun nationaal recht. 2. De voordelen dienen, indien van toepassing, te worden verleend, waarbij rekening wordt gehouden met de middelen en de omstandigheden van het kind en de personen die verantwoordelijk zijn voor zijn of haar onderhoud, alsmede iedere andere overweging die van belang is voor de beoordeling van een verzoek daartoe dat door of namens het kind wordt ingediend.

Artikel 27 1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind. 2. De ouder(s) of anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind, hebben de primaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen, naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden, van de levensomstandigheden die nodig zijn voor de ontwikkeling van het kind. 3. De Staten die partij zijn, nemen, in overeenstemming met de nationale omstandigheden en met de middelen die hun ten dienste staan, passende maatregelen om ouders en anderen die verantwoordelijk zijn voor het kind te helpen dit recht te verwezenlijken, en voorzien, indien de behoefte daaraan bestaat, in programma's voor materiële bijstand en ondersteuning, met name wat betreft voeding, kleding en huisvesting. 4. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om het verhaal te waarborgen van uitkeringen tot onderhoud van het kind door de ouders of andere personen die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind dragen, zowel binnen de Staat die partij is als vanuit het buitenland. Met name voor gevallen waarin degene die de financiële verantwoordelijkheid voor het kind draagt, in een andere Staat woont dan die van het kind, bevorderen de

Staten die partij zijn de toetreding tot internationale overeenkomsten of het sluiten van dergelijke overeenkomsten, alsmede het treffen van andere passende regelingen.

Artikel 28 1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen; b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk; c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten; d) informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken; e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen. 2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag. 3. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekers lijden aan medische psychologische problemen. S. heeft rugproblemen. A. heeft problemen met de bloedsomloop in haar been. Daarnaast lijdt A. ook aan psychologische problemen. Sinds 08.01.2026 wordt zij tweemaal per maand opgevolgd in het psychotherapeutisch centrum Psycol Schuman in Brussel. Zij verkeert in een toestand van ernstige psychische nood, gerelateerd aan haar levensgeschiedenis en huidige situatie. Ze heeft in Bulgarije discriminatie ervaren en is blootgesteld geweest aan oorlogsomstandigheden in Syrië. Dit heeft geleid tot aanhoudende angstklachten en traumagerelateerde symptomen. Ze vertoont onder andere frequente hoofdpijn en lichamelijke pijnklachten, psychosomatische klachten, nachtmerries over dood, angstaanvallen en episodes van (gevoelsmatige) verlamming, voortdurende angst, hypervigilantie en emotionele uitputting. Ze maakt zich sterk zorgen over haar kinderen, die ook lijden onder de instabiele situatie. De klachten worden gekoppeld aan traumatische ervaringen uit haar verleden, inclusief jeugdtrauma's. Er is sprake van een blijvende en belangrijke angststoornis met lichamelijke en psychische gevolgen. Er wordt momenteel therapeutisch gewerkt rond haar trauma's om haar psychologisch en sociaal welzijn te verbeteren. De therapeutische relatie is goed opgebouwd en zij is gemotiveerd en betrokken. Het is belangrijk dat de behandeling wordt voortgezet.

Verder heeft W. ook psychologische problemen. Hij wordt sinds 20.03.2025 opgevolgd in het centrum voor geestelijke gezondheidszorg RebornTrauma ASBL in Brussel. Het is belangrijk dat zijn behandeling wordt voortgezet.

Met betrekking tot gezondheidszorg in Bulgarije gelden voor personen die internationale bescherming genieten dezelfde regels als voor verzoekers om internationale bescherming. In het algemeen stopt vanaf de eerste dag na erkenning de door het SAR betaalde ziektekostenverzekering voor personen met internationale bescherming, en moeten zij zelf de maandelijkse bijdrage voor de ziekteverzekering betalen. In 2025 bedroeg deze minimale bijdrage 37,32 BGN / 19,13 € voor werkloze personen die geen uitkeringen ontvangen.

In de praktijk hebben ze toegang tot beschikbare gezondheidszorgdiensten, maar zij ondervinden dezelfde moeilijkheden als Bulgaarse staatsburgers bij de toegang ertoe, vanwege de algemene achteruitgang van het nationale gezondheidszorgsysteem, dat kampt met grote materiële en financiële tekorten. In deze situatie zijn er geen bijzondere voorzieningen beschikbaar voor de behandeling van slachtoffers van foltering en personen met psychische gezondheidsproblemen. Volgens de wet kan medische hulp niet worden verkregen wanneer de opvangvoorzieningen worden verminderd of ingetrokken.

Verzoekers verwijzen hierbij naar AIDA Country Report Bulgaria (last updated: 08/05/26).

With respect to health care, the same rules that apply for asylum seekers are also applicable for beneficiaries of international protection. In general, from the first day after recognition, health insurance paid until then by the SAR ceases with respect to beneficiaries of international protection and they have to cover on their own the monthly health insurance payment. In 2025, this minimum fee was 37.32 BGN / 19.13 € for unemployed persons who do not receive indemnities.

In practice, asylum seekers have access to available health care services but face the same difficulties as Bulgarian nationals in accessing them due to the general state of deterioration in the national health care

system, that suffers from great material and financial deficiencies. In this situation, special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available. According to the law, medical assistance cannot be accessed if reception conditions are reduced or withdrawn.

Dat de motivering van de beslissing minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 3 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Verzoekers betwisten niet dat hun verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen, en evenmin dat derhalve toepassing kon worden gemaakt van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwisten zij dat zij zich bevinden in het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van diezelfde wet.

2.3. Blijkens de motieven van de bestreden beslissingen werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.4. Verzoekers betogen, wat de verplichting betreft om rekening te houden met het hoger belang van het kind, dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat de kinderen in België naar school gaan, hun sociale en culturele verankering, hun ontwikkelingsbelangen en de gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Bulgarije, zodat de motivering tekort schiet en de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zijn geschonden.

Uit de bestreden beslissingen die betrekking hebben op eerste en tweede verzoekers, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de kinderen in België schoolgaand zijn. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers geen enkel concreet element bijbrengen waaruit zou blijken dat deze beoordeling onzorgvuldig, niet toereikend of anderszins niet deugdelijk zou zijn.

Verder, met betrekking tot de vermeende sociale en culturele verankering, hun ontwikkelingsbelangen en de gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Bulgarije, moet erop worden gewezen dat verzoekers geen enkel concreet begin van bewijs bijbrengen waaruit een verregaande sociale en culturele verankering zou blijken, laat staan dat zij in concreto aantonen waarom dit in de weg zou staan van een terugkeer, samen met hun ouders en siblings, naar Bulgarije, het land waar zij internationale bescherming genieten. De loutere bewering dat er sprake is van een duidelijke integratie, zonder dat dit ook maar enigszins wordt aangetoond, volstaat daartoe uiteraard niet. Eén en ander klemmt des te meer nu weliswaar een belangrijk gewicht moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind, maar dit op zichzelf niet beslissend is (EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat verzoekers op dit punt volledig in gebreke blijven om aan te tonen waarom de vaststelling dat het in het hoger belang van de kinderen is om bij hun ouders te blijven, samengenomen met de beoordeling inzake hun scholing, niet zou volstaan of waarom alsnog een schending ter zake voorligt. Met het louter citeren van een aantal bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag komen verzoekers niet verder: zij tonen immers niet aan op welke wijze de inhoud van deze bepalingen met de voeten zou getreden zijn in het licht van de situatie van hun minderjarige kinderen.

2.5. In zoverre het de bedoeling is van verzoekers om de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM ook te betrekken op hun eigen situatie waar zij betogen dat zij reeds enige tijd in België zijn en er sprake is van een duidelijke integratie, moet erop worden gewezen dat het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Ook hier moet worden vastgesteld dat verzoekers geen enkel begin van bewijs bijbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in België een beschermenswaardig privéleven hebben opgebouwd zodat zij zich niet dienstig op artikel 8 van het EVRM kunnen beroepen.

2.6. Verzoekers wijzen verder op hun medische en psychologische problemen en voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

In het arrest van het EHRM nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 heeft het Hof over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, geoordeeld dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting”* (eigen vertaling). Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Over de gezondheidstoestand van eerste en tweede verzoekers werd in de bestreden beslissingen gemotiveerd. Verzoekers lijken met hun verwijzing naar het AIDA Country Report Bulgarije van 8 mei 2026 het laatst vermelde motief te viseren, met name *“dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij/zij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij/zij reeds internationale bescherming geniet”*.

Met hun verwijzing naar een passage uit het AIDA-rapport tonen verzoekers niet aan dat dit motief niet deugdelijk is. Ter zake moet immers worden vastgesteld dat zowel in de beslissing van de CGVS van 20 mei 2025 met betrekking tot eerste verzoeker als in het arrest nr. 343 593 van 26 maart 2026 met betrekking tot tweede verzoekster en derde verzoeker rekening werd gehouden met hun verklaringen over hun fysieke en psychische gezondheidsklachten maar dat niet werd aangetoond dat, gelet op hun individuele situatie, zij niet in staat zouden zijn om bij terugkeer naar Bulgarije hun grondrechten te laten gelden en medische of psychologische zorgen te krijgen en dat zij daardoor een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Met het citaat uit het AIDA-rapport tonen verzoekers niet aan dat er alsnog ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Bulgarije een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat zij er geen aanspraak zouden kunnen maken op de nodige gezondheidszorgen. Zelfs aangenomen dat in de bestreden beslissingen ten onrechte geen gewag zou zijn gemaakt van de psychologische problemen van tweede verzoekster en derde verzoeker en de opvolging die zij daarvoor in België krijgen, moet worden geoordeeld dat dit niet van belang is, gelet op de beoordeling in het kader van hun VIB blijkens dewelke zij in staat worden geacht de nodige zorgen te bekomen. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij betogen dat de bestreden beslissingen een inbreuk maken op artikel 3 van het EVRM, of dat voorafgaand aan het nemen ervan geen zorgvuldig onderzoek plaatsvond. Daarenboven is er de vaststelling dat er in casu geen sprake is van een gedwongen verwijdering en dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoekers en dat het hen vrijstaat om, indien zij effectief medische problemen ervaren, een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Verzoekers laten deze suggesties van de verwerende partij ongemoeid en tonen niet aan dat deze motieven in hun geheel genomen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.7. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, kan niet worden aangenomen. Het beroep moet worden verworpen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS